

ното писание. Съ това намѣрение тии отишли въ градъ Пресна (*Iustiniana prima*), който билъ тогава столнина българска и сепак ся нарече Охрида. Тамо ся соединиха съ нихъ петина учени (на грекиатъ езикъ, какъ требува да ся разумѣе) българе по име: Наумъ, Климъ, Сава, Ангеларий и Еразъ¹⁾. Съ помощта на тия българе они превели Священото писание, по коя причина нарсдатъ още и до сега почита памѧтта на тия мжжи и ги нарича „български книжници“. Едному отъ нихъ, Науму, е посвященъ и монастиръ, когото има и до сега 50 верстъ (10 часове) отъ Охрида, при езеро, чо носи истото име и ся назоваваше въ старо време Лихнидонъ.

Като прияха българетъ священото кръщение, Кирилъ и Методий отишли въ 863 лѣто въ Моравия и тамъ проповѣдували слово Божие; тамъ Методий бѣ поставленъ епископъ, а Кирилъ отишелъ въ Римъ до тамошниата архиепископъ и тамъ ся сконча²⁾.

Сега требува да ся издире, на какво собственно нарѣчие е преведено Священото писание? — Колко мнѣния и разногласия има за това! Нѣкои писатели³⁾ сѫ достигнали да утвърждаватъ, чи ушъ Кирилъ и Методий изнамѣрили за преводатъ на Священото писание особено нарѣчие. Бива ли да ся допуцава такава мисль? Има ли въ нея нѣкакво правдоподобие? Смѣшно е и да помислимъ за такъвъ преводъ. Грецкото духовенство и Византийскиятъ дворъ желаеха да кръстятъ българетъ и да имъ дадатъ понятие за христианска вѣра; зэтова требувало да преведатъ Священото писание на простонародното нарѣчие; това и направиха грецитъ. Но на тия господари³⁾ е чудно, чи сегашнитъ българе не говорятъ совершенно по нарѣчието на Священото писание, нарѣчие, съ което требувало да говорятъ преди тисячи годинъ; но зачто тии нѣматъ такива сомнѣния за сегашниятъ греки и италиански езикъ къмъ елинскиятъ и римскиятъ? Кога тии язици класически, обработани, дѣто имало много писатели, и които ученитъ имъ ги вардили отъ родъ въ родъ, ся измѣнили отъ времето, зэтто старобългарскиятъ, необработанъ оставенъ, прене-

¹⁾ Гораздъ. ²⁾ Поч на. ³⁾ Господа.

⁴⁾ Исторія Русскаго народа. Москва, 1829 год. Томъ I-й, стран. 338.
Б. А.